

[Justitsministeren]

løser en voldgiftssag, hvorfor i alverden skal vedkommende dommers privatøkonomiske forhold så pludselig lægges blot, når man ikke stiller samme krav til andre grupper?

Så jeg må sige, at jeg mener, at den redegørelse, vi har afgivet, indeholder de oplysninger, der er relevante for Folketingets vurdering af dette spørgsmål, og som jeg også var inde på i mit første indlæg, taler jo de hovedtal, der fremkommer – bl.a. den kendsgerning, at det alene er ca. 3½ pct. eller lidt derover af dommernes samlede arbejdstid, der anvendes til bibeskæftigelse inden for sædvanlig kontortid – for sig selv, ikke mindst i betragtning af de mange, også vildt overdrevne, postulater, der har hvirvlet gennem luften både i mediernes og også i en del af den debat, der er foregået her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal give ministeren medhold i, at dommerne et langt stykke af vejen har medvirket til at få belyst disse forhold. Men hvis man ser på svarene på de skriftlige spørgsmål S 221 – S 230, vil man opleve, at i en række af tilfældene ønsker dommerne ikke at give en nærmere præcision.

Når ministeren siger, at det ikke gælder for andre grupper, at man skal oplyse, hvilken bibeskæftigelse man har, eller hvilke indtægter man har i den forbindelse, skal jeg henvise til, at for politifolk gælder det, at i hvert eneste tilfælde, hvor man har en bibeskæftigelse, skal man ansøge om tilladelse og i ansøgningen angive, hvilket omfang både timemæssigt og kronemæssigt denne bibeskæftigelse har.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Ingen skal være i tvivl om, at Venstre er enig i, at vi skal værne om dommerstandens uafhængighed og upartiskhed. Vi vil også være med til at sikre, at der ikke uberettiget vil kunne opstå tvivl i befolkningen om dommerstandens generelle habilitet. I det hele taget er det meget afgørende, at hele befolkningen opfatter dommerstanden som en instans, der sikrer retfærdighed.

Vi er også enige i, at vi skal medvirke til at fremme en organisering af afvikling af retssager på en så effektiv måde, at ventetider nedbringes, hvilket selvsagt bl.a. gøres ved, at der

er tilstrækkelig mange dommere i forhold til behovet for domsafsigelser. Derfor er det selvsagt vigtigt, at dommerne er til rådighed for deres egentlige arbejde og ikke er optaget af en lang række andre gøremål.

Fremskridtspartiets lovforslag fjerner muligheden for at sondre mellem fast ekstraindkomst og ekstraordinære ad hoc-indkomster. Jeg mener ikke, vi behøver at lovgive herom. En lovgivning vil skabe yderligere bureaukrati og vil ikke mindst fjerne muligheden for, at den enkelte dommer kan udøve et skøn over sin egen situation. Netop vor dommerstand er opdraget til at kunne skønne i konkrete sager og må også forventes at kunne skønne i egne sager.

Sidstnævnte betragtning kan underbygges i den beretning om dommeres bibeskæftigelse, som Rigsrevisionen har fremsendt til Folketinget. Heri konkluderes det, at det er vor egen lovgivning og administration, der pålægger dommerstanden ekstraopgaver i form af medlemskaber af offentlige nævn og råd samt arbejde for voldgiftsretterne, at mængden af disse opgaver ikke kan påvises at virke forsinkende for afviklingen af vore retssager, at det er minimale beløb, der udbetales til den enkelte dommer for det arbejde, der ofte gøres uden for den normerede tjenestetid, og at der ikke er fremkommet oplysninger, der har kunnet give Rigsrevisionen anledning til kritik.

Jeg mener ikke, der er grundlag for en lovændring, og vil i øvrigt med disse bemærkninger slutte af med at give udtryk for, at det er Venstres opfattelse, at vi har en overordentlig kompetent og højt agtet dommerstand, der nyder bred tillid i den danske befolkning. Vi vil ikke på nogen måde være med til at så tvivl om standens evne til at feje for egen dør og dermed opretholde uafhængighed og uvildighed. Vi må således afvise lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg bliver nødt til – og det bliver ganske kort – at sige: De fleste ordførere har nu været inde på, at det lyder, som om det næsten er noget revolutionerende, der skal til at ske, og det er det jo altså ikke. I forvejen skal man registrere, hvilken bibeskæftigelse man har. Men forskellen fra i dag og til det lovforslag, der ligger på bordet, er, at i dag kan man indsende én an-